

Ζαμπέλιος Σπυρίδων & Φαλμεράϋερ (παγκοσμιοποίηση & ταυτότητα)

Πολιτισμός / Ιστορία

Αλέξιος Παναγόπουλος (Academician Prof. DDDr. Pdoc. Dr.Habil. Alexios Panagopoulos)

Ζαμπέλιος Σπυρίδων & Φαλμεράϋερ (παγκοσμιοποίηση & ταυτότητα).[\[1\]](#)

Περίληψη: Ο Σπυρίδων Ζαμπέλιος είναι ένας από τους επιστήμονες της εποχής του, που αντέκρουσε τα σχέδια της νέας τάξης πραγμάτων 19^{ου} αιώνα. Αντέκρουσε τις απόψεις των Ευρωπαίων ιστορικών, για να διαφυλαχθεί το Έθνος των Ελλήνων και η ιστορία του, από τους κινδύνους της Βαυαροκρατίας. Στο έργο του μόνο πέντε έξι φορές θα αναφέρει το όνομα του Φαλμεράϋερ. Διδάσκει στο Ελληνορθόδοξο Έθνος την ιστορική του συνέχεια. Το ελληνικό με το σλαβικό στοιχείο συνενώθηκε λέγει, στους «Σκλαβέλληνες», τους οποίους θεωρεί προδρόμους των ηρώων της Ελληνικής Επανάστασης του 1821 κατά της Τουρκικής Σκλαβιάς. Δεν θεωρεί τίποτα κοινό με τους «Αλβανούς» του Φαλμεράϋερ. Με μεθοδικούς ιστοριονομικούς κανόνες θα αποδείξει ότι η Ελληνική φυλή, σώθηκε και οδηγήθηκε στην γη της επαγγελίας. Αντικρούει τις απόψεις του Φαλμεράϋερ και του Zinkeisen, αποδεικνύοντας το αστήρικτο και αβάσιμο των

απόψεών τους. Σε τελική ανάλυση είχαν απώτερο σκοπό και στόχο την εγκαθίδρυση της Βαυαροκρατίας στην νεότερη Ελλάδα, σε όλες τις ανώτατες θέσεις του νεοσύστατου Ελλαδικού Κράτους. Ομοϊδεάτες του ήταν ο καθηγητής Κοσμάς Φλαμιάτος, ο μοναχός Παπουλάκος, ο αρχιμανδρίτης του Μεγάλου Σπηλαίου Ιγνάτιος Λαμπρόπουλος και Έλληνες δικαστικοί, στρατιωτικοί, γραμματείς, δήμαρχοι και δημοτικοί σύμβουλοι της τότε εποχής. Προτείνει να κοιτάξουν και να αναζητήσουν την πνευματική οδό και την ύψιστη δύναμη με την οποία ο Ελληνισμός και η Ορθοδοξία διαδόθηκε και έγινε γνωστός έως τα άκρα των Σλαβικών λαών. Όλους τους παραχαράκτες της ιστορίας τους ονομάζει ως «Φαλμεραυέροι», δηλαδή δυσφημιστές, διαστροφείς και «εμπαθείς εχθρούς» του Ελληνισμού! Η αντίκρουση και ανασκευή αυτών των απόψεων των Βαυαρών και της Βαυαροκρατίας ήταν επιτακτική ανάγκη και εκπλήρωση εθνικού χρέους από κάθε Έλληνα λόγιο και συγγραφέα. Χαρακτηρίστηκε ως θεωρητικός της ιστορικής ενότητας αρχαίου, μεσαιωνικού και νεότερου Ελληνισμού και μαζί με τον Κωνσταντίνο Παπαρρηγόπουλο αποτελούν τους «Διόσκουρους» της Ελληνικής ιστοριογραφίας του 19^{ου} αιώνα κατά της νέας τάξης πραγμάτων.

Key Words: Ζαμπέλιος, Φαλμεράυερ, Βαυαροκρατία, Νέα Τάξη σκοτεινών δυνάμεων.

Εισαγωγικά.

Δύο δυναμικοί άνθρωποι, αλλά διαφορετικοί, ανέπτυξαν αντίθετες απόψεις τον 19^ο αιώνα. Και οι δύο νομικοί και διανοούμενοι. Ο ένας Έλληνας επιστήμονας με ευρωπαϊκές σπουδές και ο άλλος βαυαρός με αντίστοιχες σπουδές. Ανήσυχια πνεύματα και βίοι παράλληλοι. Ο ένας, Βαυαρός ρωμαιοκαθολικός και ο άλλος Έλληνας Ορθόδοξος. Ο Βαυαρός ανέπτυξε την θεωρία ότι οι νεοέλληνες δεν έχουν συγγένεια με τους αρχαίους Έλληνες, μια θεωρία που βοήθησε τη νέα τάξη πραγμάτων του 19^{ου} αιώνα για τη καταστροφική Βαυαροκρατία στην Ελλάδα. Ο Ζαμπέλιος με το έργο του αφύπνισε την νεοελληνική συνείδηση του ελληνικού λαού, απέδειξε ότι μαζί, με το σλαβικό στοιχείο, ως νέοι Έλληνες οδηγήθηκαν στην επανάσταση και την ελευθερία.

Πάντα θα θαύμαζα προσωπικά τα μεστά κείμενα αυτού του γνήσιου ορθόδοξου πατριώτη, του νομικού και βουλευτή δρ. Σπυρίδωνα Ζαμπέλιου, ο οποίος έζησε μεταξύ 1815 - 1881. Για το πώς τόλμησε κι αντιμετώπισε τις συγκρούσεις στον κόσμο της παγκοσμιοποίησης και του μετασχηματισμού της ταυτότητας στον 19^ο αιώνα. Γεννήθηκε στα Επτάνησα και συγκεκριμένα στη νήσο της Λευκάδας το έτος 1815, από γνωστή ευγενή οικογένεια, όπου έμαθε τα πρώτα γράμματα, ήταν γιος του νομικού Ιωάννη Ζαμπελίου, γνωστού δικαστική και συγγραφέα. Βαπτίστηκε ορθόδοξος χριστιανός από τους γονείς του ως παιδί, έλαβε το όνομα του Αγίου Σπυρίδωνος του προστάτου της νήσου Κέρκυρας και όλων των Επτανήσων. Σπούδασε τα νομικά, στο τμήμα νομικής της Ιόνιου Ακαδημίας της Κέρκυρας, εκεί γνωρίστηκε με τον μεγάλο εθνικό ποιητή Διονύσιο Σολωμό και με τον ποιητή Ανδρέα Κάλβο.

Θα μελετήσει την ιστορία, το δίκαιο και την ποίηση, κατόπιν με τις σπουδές του στην Μπολόνια - Ιταλίας, θα αναγορευτεί διδάκτωρ του Δικαίου του Πανεπιστημίου της Πίζας. Θα ταξιδεύσει σε χώρες της Κεντρικής Ευρώπης και στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, συγκεντρώνοντας υλικό από τις μεγαλύτερες βιβλιοθήκες, για τις κατοπινές μελέτες του. Στη Γερμανία φοίτησε και στο Πανεπιστήμιο της Χαϊδελβέργης, όπου και παρακολούθησε μαθήματα του Χέγκελ (Hegel) και επηρεάστηκε από τη φιλοσοφία του. Με την επιστροφή του στην

Ελλάδα εντάχθηκε στον χώρο των οπαδών του Εγελιανισμού. Το 1845 σε ηλικία 30 ετών πηγαίνει στην Κέρκυρα, κι απ' τον μεσαιωνολόγο και βυζαντινολόγο Ανδρέα Μουστοξύδη ωθήθηκε στη μελέτη περισσότερο των βυζαντινών και μεσαιωνικών γλωσσολογικών χειρογράφων. Εκεί δημοσίευσε και ανώνυμα ποιήματα. Θα συνεργαστούν μαζί Ζαμπέλιος, Μουστοξύδης και Βράϊλας Αρμένης, στη σύνταξη της εφημερίδας: «Μέλλον», που έγινε η έκφραση των Επτανησίων Μεταρρυθμιστών και υπήρξε συνεργάτης της κερκυραϊκής πολιτικής εφημερίδας: «Πατρίς» του Βραΐλα και της εφημερίδας του Μουστοξύδη: «Το μέλλον».

Ο Ζαμπέλιος πολιτεύθηκε με τους Μεταρρυθμιστές στις πρώτες ελεύθερες εκλογές που έγιναν στα Επτάνησα. Στις 28 Φεβρουαρίου 1850 εκλέχθηκε πρώτος βουλευτής της νήσου Λευκάδας, για τη Θ' Βουλή των Επτανησίων. Όμως, οι δυτικοί ξένοι κατακτητές και σκοτεινοί κύκλοι δεν θα αφήσουν για πολύ να λειτουργήσει το Κοινοβούλιο της Επτανήσου. Θα διαλύσει τη Βουλή ο Άγγλος Αρμοστής των Επτανήσων. Οι βουλευτές αφέθηκαν ελεύθεροι, για να επιστρέψουν στα νησιά τους. Ο Ζαμπέλιος δεν ασχολήθηκε πάλι με την πολιτική. Στράφηκε στις μελέτες του για τον Μεσαιωνικό Ελληνισμό και δημοσιεύει μελέτες του στο φιλολογικό περιοδικό: «Πανδώρα». Πηγαίνει και πάλι στην Κεντρική Ευρώπη για μελέτη σε βιβλιοθήκες και θα επιστρέψει στην Ελλάδα το έτος 1856, λόγω του θανάτου του πατέρα του και κατόπιν θα εγκατασταθεί στην Αθήνα με τη σύζυγό του Λουκία. Το 1857 θα κυκλοφορήσει το έργο του: «Βυζαντινές μελέτες περί πηγών της νεοελληνικής ταυτότητας», όπου υποστήριξε την ενότητα του αρχαίου και σύγχρονου ελληνισμού με συνδετικό κρίκο το Βυζάντιο. Πάλι θα ταξιδεύσει για την Κεντρική Ευρώπη και τελικά θα εγκατασταθεί το 1870 στο Λιβόρνο της Ιταλίας, σε μια ωραία επαρχιακή έπαυλη, όπου θα μείνει εκεί για δέκα χρόνια. Πέθανε κατά τη διάρκεια ενός ταξιδιού του προς το Zug της Ελβετίας το 1881.

Εκτός από διδάκτωρ του Δικαίου, υπήρξε λαογράφος, ιστορικός, γλωσσολόγος, κριτικός, ποιητής και μυθιστοριογράφος. Ενδεικτικά έργα του: Η ύστερη νυχτιά του καταδίκου (1845), διάφορα ερωτικά ποιήματα και η μελέτη: Άσματα Δημοτικά της Ελλάδος (1852). Το 1859 στην Αθήνα, δημοσίευσε το φυλλάδιο: «Καθίδρυσις Πατριαρχείου εν Ρωσία». Το 1859 δημοσιεύει στην Αθήνα: «Πόθεν η κοινή λέξις τραγουδώ - Σκέψεις περί Ελληνικής ποιήσεως», αυτό το φυλλάδιο, με αφορμή την έκδοση των Ευρισκομένων του Σολωμού από τον Πολυλά, υποστηρίζοντας έτσι τον ελεγειακό χαρακτήρα των έργων της ώριμης περιόδου του Σολωμού. Το 1860 στην Αθήνα δημοσιεύει: «Ιστορικά Σκηνογραφήματα». Οι εργασίες του σε διάφορα περιοδικά όπως της «Πανδώρας», «Lespectateur de l' Orient» και άλλα. Το 1864 δημοσίευσε στην Αθήνα τη γλωσσολογική μελέτη «Ιταλοελληνικά». Το 1871 στο Ταυρίνο, δημοσιεύει: «Κρητικοί Γάμοι». Με αφορμή τις ιστορικές περιπέτειες της Κρήτης έγραψε ιστορικά μυθιστορηματικά έργα και ιστορικά σκηνογραφήματα, με

υποθέσεις από την ιστορία της Ενετοκρατίας στο νησί της Κρήτης. Το 1880 (στο Paris) κυκλοφόρησε: «Parlers Grecs et Romans», προς το τέλος της ζωής του, ξεκίνησε να γράφει αυτό το ετυμολογικό ελληνικό λεξικό, του οποίου το πρώτο μέρος εκδόθηκε στο Παρίσι το 1879. Το 1873 στο Τουρίνο δημοσιεύει στα ιταλικά το μυθιστόρημα: «Αναμνήσεις μιας μοναχής». Στην περίοδο 1859-1860 γίνεται η σημαντική για την ιστορία της νεοελληνικής κριτικής διαμάχη μεταξύ Ζαμπελίου – Πολυλά. Η άποψή του ανασκευάστηκε από τον Πολυλά, στο φυλλάδιο: «Πόθεν η μυστικοφοβία του κου Σπυρίδωνα Ζαμπελίου» (Κέρκυρα 1860).

[page_end]

Ο Φαλμεράϋερ Γιάκομπ Φίλιπ, γεννήθηκε το 1790 σε ένα χωριό του Τυρόλου της Βαυαρίας και νυν της Αυστρίας από αγρότες γονείς. Σπούδασε σε ρωμαιοκαθολικό εκκλησιαστικό σχολείο του Brixen, και διακρίθηκε στη μελέτη των ανατολικών σπουδών, ελληνικής γλώσσας και ιστορίας. Κατόπιν σπούδασε νομικά στο τμήμα νομικής του Πανεπιστημίου Landshut. Από το 1813 έως το 1818 θα υπηρετήσει στο Βαυαρικό στρατό και παράλληλα μελετούσε Γαλλικά, Ισπανικά, Ελληνικά, Τουρκικά, Περσικά. Το 1821 γίνεται καθηγητής στο Προγυμνάσιο. Το 1826 γίνεται καθηγητής της Ιστορίας και Φιλολογίας στο Λύκειο του Landshut. Ήδη από το 1824 έχει βραβευθεί από την Ακαδημία των Επιστημών της Δανίας, για τη μελέτη του: «Περί της Αυτοκρατορίας της Τραπεζούντος». Το 1831 κάνει το μεγάλο του ταξίδι προς την καθ' ημάς Ανατολή. Θα περάσει από την Αθήνα και κατόπιν θα επιστρέψει στην Βαυαρία το 1834, όπου το 1835 η Ακαδημία Επιστημών του Μονάχου θα τον ανακηρύξει τακτικό μέλος της. Σε αυτή την ανακήρυξή του θα αναπτύξει την άποψη έρευνά του: «Περί της καταγωγής των σημερινών Ελλήνων». Οι αντιδράσεις δεν ήρθαν μόνο από Έλληνες επιστήμονες αλλά και από άλλους Φιλελληνικούς κύκλους της Ευρώπης. Για να κατανοήσουμε όλο το πράγμα, ήταν σαν ο Σπυρίδων Ζαμπέλιος να έκανε κάποια έρευνα μελέτη και να ισχυριζόταν ότι οι Βαυαροί, ναι ότι έχουν καταγωγή από Ούννους ή Μογγόλους. Από το 1839 δημοσιεύει τις ταξιδιωτικές του εμπειρίες στην εφημερίδα: «Augsburger Allgemeine Zeitung». Μεταξύ 1840 με 1842 κάνει δεύτερο ταξίδι στην Ανατολή κι όταν επιστρέφει στο Πανεπιστήμιο της Τυβίγγης του απονέμουν το τίτλο του «Επίτιμου Διδάκτορα». Το 1847 ετοιμάζεται για το τρίτο ταξίδι του στην Ανατολή και στο δρόμο μαθαίνει ότι του προσφέρουν την έδρα της Παγκόσμιας Ιστορίας, στο Πανεπιστήμιο του Μονάχου. Το 1848 εκλέγεται βουλευτής Μονάχου στο Κοινοβούλιο της Φραγκφούρτης (περίπου δύο χρόνια μετά θα εκλεγεί βουλευτής ο Ζαμπέλιος στα Επτάνησα). Με τη βίαιη διάλυση του Κοινοβουλίου και τη δίωξη των βουλευτών, ο Φαλμεράϋερ θα πάει στην Ελβετία. Το 1859 του δόθηκε αμνηστία και επέστρεψε πάλι στη Γερμανία, όπου δεν του δόθηκε καμία έδρα. Γράφει σε εφημερίδες και κάνει ταξίδια. Οι μελέτες του επικεντρώνονται και στην

ιστορία για τους «Αλβανούς». Το 1861 πεθαίνει. Κάποια έργα του είναι: «Το αλβανικό στοιχείο στην Ελλάδα» (σε γερμανική), Μόναχο 1860. «Απόσπασμα από την Ανατολή», σε γερμανικά, δύο τόμοι, Stuttgart – Tubingen, 1845. «Ιστορία της Χερσονήσου του Μορέα», σε γερμανικά, δύο τόμοι.

Οι απόψεις του έγιναν γνωστές στους διανοούμενους Έλληνες της Ευρώπης, οι οποίοι αντέδρασαν με ιστορικά επιχειρήματα. Η εσφαλμένη του πληροφόρηση και τα λαθεμένα συμπεράσματά του βρήκαν έδαφος σε ξένους, καθώς και Βαυαρούς συμπατριώτες του. Δίδασκε εσφαλμένα ότι οι νεοέλληνες δεν έχουν καμία φυλετική σχέση με τους αρχαίους Έλληνες κι ως εξακολουθεί να ονομάζεται η χώρα των Γραικών Ελλάς[2], τότε δεν υπήρχε και η πιστοποίηση με DNA. Δίδασκε ότι η διάπλαση των νεοελλήνων οφείλεται στις διάφορες επιμιξίες τους, σε διάφορες χρονικές περιόδους. Γι' αυτό άραγε; Οι μεγάλες δυνάμεις της Ευρώπης, δεν άφησαν ποτέ να γίνει Έλληνας βασιλέας; Έτσι έφεραν φυτευτόν τον Βαυαρό Όθωνα; Μετά την επαίσχυντο σκοτεινή δολοφονία του κυβερνήτη Ιωάννη Καποδίστρια. Αυτός ως Βαυαρός υποστήριξε, εσφαλμένα, ότι οι επιδράσεις των Αρβανιτών και των Σλάβων στην Πελοπόννησο ήταν καθοριστικές της επιμιξίας, από τον 8^ο αιώνα μ.Χ., όταν εγκαταστάθηκαν τα σλαβικά φύλα με τη βία και την καταστροφή. Ισχυρίζεται ότι η επικράτηση αυτή ήταν ολοκληρωτική, ενώ δεν ήταν. Το παράλογό του εξυπηρετούσε και διεθνή σκοτεινά συμφέροντα, λέγοντας ακόμα και για τους Μανιάτες, ότι δεν τους θεωρούσε Έλληνες: «ούτε στην Ευρώπη, ούτε στην Ελλάδα πιστεύει κανείς σήμερα ότι η Μάνη είναι καθαρά Ελληνική»[3]. Αναφέρει ότι τα σλαβικά τοπωνύμια της Πελοποννήσου ότι

δηλώνουν τις μεταβολές που υπέστη η ελληνική γλώσσα, δίχως να αιτιολογεί πόσο κράτησε αυτή η κατάσταση και σε ποιες περιοχές. Οι τερατώδεις απόψεις του φαίνεται ότι εξυπηρετούσαν πολιτικούς σκοπούς της Ευρώπης για τη σκοτεινή νέα τάξη πραγμάτων που θα έφερναν στην Ελλάδα ξένο βασιλέα, έναν βαυαρό βασιλέα ρωμαιοκαθολικό που δεν γνώριζε την ελληνική γλώσσα και μία βασίλισσα προτεστάντισσα, λες και σαν να είχαν χαθεί οι βασιλικές και αρχοντικές οικογένειες των Ελλήνων. Αναφέρει ότι η βυζαντινή διοίκηση έστειλε αρκετές φορές τα στρατεύματά τους κατά των σλάβων κατακτητών. Έτσι έγινε και όταν κυριεύθηκε τον 8^ο αιώνα η πόλη της Πάτρας, οπότε η βυζαντινή αυτοκρατορία έστειλε στρατό και εξεδίωξε τους σλάβους που είχαν κυριεύσει την πόλη της Πάτρας για 20 σχεδόν έτη και τους εξεδίωξε στην ορεινή Πελοπόννησο όπου εκεί επιτρέποντάς τους να ζήσουν ελεύθερα, δίνουν και τα σλαβικά τοπωνύμια που υπάρχουν έως σήμερα.

Υποστήριξε τον αφανισμό του ελληνικού λαού, από τις επιδρομές Γότθων και Βουλγάρων. Γράφει, διαστρέφοντας την ιστορική πραγματικότητα, τα εξής: «εγώ προσωπικά κατέληξα με τον καιρό στο συμπέρασμα ότι ο Θεός διάλεξε τον Ελληνικό λαό ως κατ' εξοχήν αντικείμενο της οργής Του και του επέβαλε όλες τις τιμωρίες για να δείξει στο ανθρώπινο γένος ότι μπροστά Του Μεγάλος και Μικρός είναι εξίσου μηδαμινός».[4] Γίνεται φανερό από τις διατυπώσεις ότι εξυπηρετούσε σκοτεινές Πολιτικές των Μεγάλων Δυνάμεων, ώστε όχι μόνο να έλθει αβρόχοις ποσι ο κατοπινός βαυαρός βασιλέας, αλλά και οι αλλόδοξοι αντιβασιλείς του, μη έλληνες και αλλόδοξοι και γεμάτοι έπαρση. Δεν είναι τυχαίο που όταν η βαυαροκρατία έλαβε την εξουσία στην Ελλάδα, δεν δίστασε και έκλεισε ή γκρέμισε περίπου 400 μοναστήρια, εκεί όπου ζούσαν λιγότεροι από τέσσερεις έλληνες ορθόδοξοι μοναχοί. Αυτό το αντίχριστο καταστροφικό κατασκεύασμα καταστρώθηκε άριστα από διανοουμένους των Μεγάλων «Φίλων» Δυνάμεων, για τον αφανισμό του Ελληνορθόδοξου Γένους. Σε αυτή την λαίλαπα της ισχυράς Ευρώπης αντέδρασαν έλληνες πατριώτες και λόγιοι, όπως ο Κοσμάς Φλαμιάτος[5] και ο μοναχός Παππουλάκος και άλλοι. Αυτοί φυλακίστηκαν από τη βαυαροκρατία ή θανατώθηκαν. Αυτοί οι δήθεν «φιλέλληνες» Βαυαροί Αντιβασιλείς πρόσφεραν και έδρα στον Φαλμεράϋερ στο Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών, που όμως δεν τη δέχθηκε, για να επιστρέψει στην Βαυαρία.

Για τη νεοελληνική γλώσσα γράφει ότι αυτή δεν δημιουργήθηκε στην Ελλάδα, αλλά στο Βόσπορο, στη Θράκη, τη Μικρά Ασία και μεταφέρθηκε αυτή την εποχή (εννοεί τον 12^ο αιώνα), από αυτούς τους νέους εποίκους στην Ελλάδα»[6]. Τελικά καταλήγει ότι οι νεοέλληνες κατάγονται από τους Αρβανίτες[7], οι οποίοι στην Αττική, σε Ύδρα, Σπέτσες, Πόρο και Σαλαμίνα, κάνουν εμφανή τη παρουσία τους. Η κάθοδός τους στην Ελλάδα, σχολιάζει, έγινε τον 14^ο - 15^ο αιώνα. Γράφει: «από

την κορυφογραμμή της σλαβικής Ζαγοράς (Ελικών) μέχρι τη μύτη της Αττικής και από τον Ισθμό, μέχρι τη βόρεια μεριά της βοιωτικής λίμνης Τοπόλια (Κωπαΐς), έχει εξαφανισθεί και το τελευταίο ίχνος, όχι μόνο του αρχαίου Ελληνικού, αλλά και του σλαβοελληνικού πληθυσμού του μεσαίωνα. Η φυσιογνωμία, τα έθιμα και η μητρική γλώσσα είναι στους αγρότες και επαγγελματίες αυτών των περιοχών, σήμερα παντού αλβανικά, παρόλο που σαν υπήκοοι του Βυζαντίου επί χιλιετία μαζί με τη χριστιανική θρησκεία δέχθηκαν και τη γλώσσα των βυζαντινών Ελλήνων και, τουλάχιστον ο ανδρικός πληθυσμός, έμαθαν να μιλούν τη γλώσσα αυτή, όταν βρίσκονταν ακόμα στις πατρίδες τους».[8] «Η Ελευσίς, η Κηφισιά, ο Μαραθών, είναι απόλυτα αλβανικές περιοχές, και αυτοί ακόμα οι κάτοικοι των Νέων Αθηνών που είναι μάζωμα από τις πιο διαφορετικές περιοχές ανήκουν εν μέρει σ' αυτή τη δυνατή και ακατάλυτη φυλή».[9]

[page_end]

Θεωρεί δηλαδή την Ελλάδα μια Νέα Αλβανία. Μάλιστα γράφει: «Οι Αλβανοί, πανάρχαιοι γείτονες της Ελλάδας, αποτελούν σήμερα την πλειοψηφία των κατοίκων του νέου βασιλείου».[10] Αυτές τις εσφαλμένες απόψεις που ανέπτυξε και σε άλλα έργα του, όπως και σε αυτό που υπάρχει στα γερμανικά: «Das Albanensische Element in Griechenland». Έτσι, και στο έργο του: «Περί της καταγωγής των σημερινών Ελλήνων» αμφισβήτησε την εθνολογική «καθαρότητα» του ελληνικού έθνους και την ιστορική συνέχεια του Ελληνισμού. Είχε και ομοίους υποστηρικτές του, που του απέδωσαν τον ψεύτικο τίτλο του: «πατέρα της εθνικής ελληνικής ιστορικής επιστήμης και (ότι) συνετέλεσε στην αυτοσυνειδησία των Ελλήνων και του νέου τους κράτους»[11]. Αυτές οι ανιστόρητες ανοησίες δεν έμειναν αναπάντητες. Ο Έλληνας εθνικός ιστορικός Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος, θα ανασκευάσει δυναμικά με συστηματικό τρόπο τις παραπάνω αίολες απόψεις. Μαζί του και άλλοι Έλληνες ιστορικοί με επιχειρήματα συνέτειναν στην ανασκευή του συκοφαντικού συστήματος του Φαλμεράϋερ. Η νέα τάξη πραγμάτων φαίνεται ότι με σκοτεινό τρόπο ετοιμάζε το έδαφος για τους Ορθόδοξους Βαλκανικούς λαούς, όπως αυτή θα ήθελε, για να μην παρενοχλούνται αργότερα στα Βαλκάνια και στη Μεσόγειο τα σκοτεινά σχέδιά τους. Η ευθεία εμβολή στην γλώσσα, στον πολιτισμό, στα ήθη και στην πίστη, θα ήταν αρκετά ώστε να οδηγήσουν ένα Ορθόδοξο Έθνος εκεί που τα σκοτεινά τους σχέδια θα ήθελαν, δηλαδή για τον άνομο έλεγχο στις επόμενες γενεές και στα επόμενα χρόνια.

Ο νομικός και ιστορικός δρ. Σπυρίδων Ζαμπέλιος είναι ένας από τους επιστήμονες της εποχής που αντέκρουσε αυτά τα δόλια σχέδια της σκοτεινής νέας τάξης πραγμάτων του 19^{ου} αιώνα. Ο Ζαμπέλιος αντέκρουσε συνάμα όλες τις απόψεις

των Ευρωπαϊών ιστορικών, γιατί θεώρησε απαραίτητο ότι θα πρέπει να διαφυλαχθεί το έθνος των Ελλήνων και η ιστορία του, από τους κινδύνους, όταν: «αλήθεια και ψεύδος, επιστήμη τε και μυθιστόρημα της Ευρώπης επί την αδιερεύνητον ταύτην χώραν μας στρατεύονται, μάλλον επί μάλλον στενούσι τον κύκλον της μελλούσης μας διερευνήσεως. Ίσως ολίγον έτι, και απ' ανιχνεύσεως εις ανίχνευσιν αι πολυπράγμονες ούτοι προβάντες θέλουσιν εμφιλοχωρήσει και εις διαζητήσεις τολμηροτέρας περί των πραγμάτων μας».[12] Στο έργο του αυτό «Βυζαντινές Μελέτες» μόνο μία φορά αναφέρει το όνομα του Φαλμεράϋερ[13], μία φορά τον αναφέρει στο περιοδικό: «Πανδώρα»[14], με τίτλο: «Ο κ. Ι. Τυπάλδος», σελ. 486, καθώς επίσης και μία φορά τον αναφέρει στο έργο του «Άσματα Δημοτικά»[15].

Με τον δικό του γενικό τρόπο ο Ζαμπέλιος διδάσκει στο Ελληνορθόδοξο Έθνος την ιστορική του συνέχεια ως Ελληνισμός και Ορθοδοξία. Σε δύο αναφορές του ειρωνεύεται τον Φαλμεράϋερ, για τις ανιστόρητες απόψεις του, στην μία στο έργο του «Βυζαντινές Μελέτες» σελ. ΝΕ', και στην άλλη στο περιοδικό: «Πανδώρα», υποστηρίζοντας ότι οι σημερινοί Έλληνες δεν φέρουν ανάξια το Ελληνικό όνομα («Δημοτικά Άσματα», σελ. 27, 289). Θεωρεί ο Ζαμπέλιος ότι το ελληνικό με το σλαβικό στοιχείο τότε θα συνενωθεί και αυτούς τους ονομάζει: «Σκλαβέλληνες», τους οποίους θεωρεί προδρόμους των ηρώων της Ελληνικής Επανάστασης του

1821 κατά της Τουρκικής Σκλαβιάς[16]. Ο Ζαμπέλιος εντοπίζει την επαναστατική δραστηριότητα των Σλάβων της Πελοποννήσου, στην κοινή ομοιότητα με τους Έλληνες, για τον πόθο στην ελευθερία. Σημειώνει: «Το έθνος τούτο (των Σλάβων) αγαπών ορμεμφύτως την ελευθερίαν, ως οι Έλληνες, ος κατά λόγους πολλούς ομοιάζει, και μη πειθόμενον να δουλωθή εις τινα, επαναστατεί συνεχώς την Πελοπόννησον. Σύμφωναν καθόλα μετά των αυτοχθόνων Ελλήνων, δεν υπετάγη ειμί εις εαυτό».[17] Καταλήγει, ότι ο Ελληνισμός ωφελήθηκε πολύ, από την επιμιξία με τους φιλελεύθερους Σλάβους, στο επαναστατικό και αντιστασιακό πνεύμα, για τη σημαντική διαμόρφωση της νεοελληνικής εθνότητας. Τις λέξεις «Λατίνος» και «Σταυροφόρος» τις ονομάζει βλάσφημες ως τυχοδιώκτη και ληστή. [18]

Με τους μεθοδικούς ιστοριονομικούς κανόνες θέλει να αποδείξει ότι η Ελληνική φυλή «διέβη σώα αναμέσον όλων των Ανατολικών και Δυτικών γενεών»[19], αναφέρει το παράλληλο παράδειγμα, όπως ο αρχαίος Ισραήλ σώθηκε και οδηγήθηκε στην γη της επαγγελίας. Γι' αυτό γράφει: «ο Ελληνισμός διέβη αβρόχοις ποσίν τον βαρβαρικών κατακλυσμόν, διά τον λόγον, ότι μόνος των λοιπών αρχαίων και μεσαιωνικών εθνικοτήτων, υπήρξεν αυτός καθ' εαυτόν εθνικότης τελεία και απηρτισμένη σαρκικώς τε και πνευματικώς, εθνικότης τσοσούτον πλήρης εν τοις συστατικοίς αυτής στοιχείοις, ώστε ου μόνον δεν ησθάνθη ποτέ την ανάγκην του να δανεισθή παρά ξένων και αλλοφύλων ηθικήν ζωτικότητα, αλλά και δια την πληθώρα των χυμών της ησθάνθη μάλιστα την χρείαν του να μεταδώση εκ των περισσευμάτων της ζωής αυτής, ικμάδα και ζωήν προς τους ξένους».[20]

Ο Ζαμπέλιος στο σύνολο του έργου του τονίζει την ανωτερότητα του Ελληνισμού, σε σχέση με τις άλλες εθνότητες και αντικρούει τις απόψεις του Φαλμεράϋερ και του Zinkeisen, καθώς και όσων άλλων που ομοίως υποστήριξαν το αστήρικτο και αβάσιμο των απόψεών τους, με απώτερο σκοπό και στόχο την εγκαθίδρυση της Βαυαροκρατίας στην νεότερη Ελλάδα. Οι Βαυαροί ιστορικοί είχαν ταχθεί ως διαφαίνεται στην επικυριαρχία των Βαυαρών σε όλες τις ανώτατες θέσεις του νεοσύστατου Ελλαδικού Κράτους. Πέρα από το Ζαμπέλιο, αντέδρασαν όπως σημειώσαμε και άλλοι λόγιοι και μοναχοί του Ελληνικού Γένους όπως ο λόγιος καθηγητής Κοσμάς Φλαμιάτος, ο μοναχός Παπουλάκος, ο αρχιμανδρίτης του Μεγάλου Σπηλαίου Ιγνάτιος Λαμπρόπουλος και αρκετοί άλλοι, όπως έλληνες δικαστικοί, έλληνες στρατιωτικοί, έλληνες γραμματείς, έλληνες δήμαρχοι και δημοτικοί σύμβουλοι της τότε εποχής[21].

Προτείνει ο Ζαμπέλιος σε όλους αυτούς που προετοιμάζαν την νέα τάξη πραγμάτων από τον 19^ο αιώνα να κοιτάξουν και να αναζητήσουν την πνευματική

οδό και την ύψιστη δύναμη με την οποία ο Ελληνισμός και η Ορθοδοξία διαδόθηκε και έγινε γνωστός έως τα άκρα των Σλαβικών λαών. Ερωτά, ποιος μπορεί να αρνηθεί ότι ο Ελληνισμός έγινε ο κοινός δεσμός και η γονιμοποιός δύναμη, τουλάχιστον της μισής Ευρώπης; Δίχως αυτή την προσφορά του Ελληνισμού οι λαοί θα στερούντο της ζωογόνου εμπειρίας, που διατήρησε και ισχυροποίησε την πρωτοτυπία τους ως λαών κι αυτό μαρτυρείται στον κοινωνικό τους βίο.[\[22\]](#) Ο Ζαμπέλιος διευκρινίζει ότι η Σλαβική δεν συνέβαλε σε ουσιαστική αλλοίωση της ελληνικής γλώσσας, όπως εσφαλμένα υποστήριξε ο Φαλμεράϋερ, όπως αναφέρεται στον 9^ο αιώνα στην Πελοπόννησο. Γιατί, μέχρι και την τελική Άλωση της Πόλης (1453) και της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, πάντοτε θαυμάστηκε σε συνέχειες, για τη κομψότητα και καλλιέπεια της ελληνικής γλώσσας.[\[23\]](#) Μάλιστα μιλώντας για τους Μανιάτες και τη Μάνη της Πελοποννήσου μας διευκρινίζει ότι κατάγονται κατ' ευθείαν από την αρχαία Ελληνική ρίζα, που διαφυλάχθηκε για μακρούς χρόνους στα πετρώδη εδάφη της Μάνης, διατηρώντας γνήσια τα ήθη και έθιμα, τη γλωσσική διάλεκτο, και τη θρησκεία των Πατέρων, φρουρώντας τα αμετάβλητα, μαζί με το αίσθημα της αυτονομίας και την αρχαιοελληνική παράδοση.[\[24\]](#)

Κάνοντας λόγο για τους λαούς που ήρθαν σε συνάφεια με τον ελληνικό λαό, ότι αυτοί αφομιώθηκαν, κι αυτό δηλώνει ότι η ιθαγενής ελληνική φυλή απορρόφησε όλα τα ξένα ζωτικά στοιχεία[\[25\]](#), ώστε μόλις η ιστορική ανάμνηση διασώζει τα ιστορικά γεγονότα, οι αλλόφυλοι αποκαταστάθηκαν και αφομοιώθηκαν από τον Ελληνισμό και την Ορθοδοξία, στην νεοελληνική πραγματικότητα και ιστοριογραφία. Ο Ζαμπέλιος κάνει κι έναν ωραίο παραλληλισμό με τον Οικουμενικό Πατριάρχη Γεννάδιο Σχολάριο, την οποία στάση του κάποιοι έλληνες συγγραφείς την σχολίασαν ως ανθελληνική, όμως κι αυτούς τους έλληνες συγγραφείς, ο Ζαμπέλιος τους ονομάζει ως «Φαλμεραϋέροι», δηλαδή δυσφημιστές, ως διαστροφείς και σε τελική ανάλυση «εμπαθής εχθρός»[\[26\]](#) του Ελληνισμού!

Η αντίκρουση και ανασκευή αυτών των απόψεων των Βαυαρών και της Βαυαροκρατίας ήταν επιτακτική ανάγκη του Γένους και εκπλήρωση εθνικού χρέους για κάθε Έλληνα λόγιο και συγγραφέα. Μέσα σε αυτή την πνευματική αποστολή κινήθηκε και ο νομικός και ιστορικός δρ. Σπυρίδων Ζαμπέλιος. Στην αποτίμηση του ιστορικού του έργου, ο Ζαμπέλιος ήταν ό πρώτος που αποπειράθηκε να αναδείξει την ιστορική και γλωσσική ενότητα του ελληνικού έθνους από την εποχή του Ομήρου έως και τα νεότερα χρόνια. Ως εκδότης όμως των δημοτικών τραγουδιών επικρίθηκε για αυθαίρετες επεμβάσεις στα κείμενα, ενώ κρίθηκε ως μέτρια η επίδοσή του στην λογοτεχνία. Χαρακτηρίστηκε ως θεωρητικός της ιστορικής ενότητας αρχαίου, μεσαιωνικού και νεότερου Ελληνισμού και μαζί με τον Κωνσταντίνο Παπαρρηγόπουλο συναποτελούν τους «Διόσκουρους» της ελληνικής ιστοριογραφίας του 19^{ου} αιώνα. Η ελληνική

εθνότητα, υποστήριξε την ενότητα του αρχαίου και του σύγχρονου ελληνισμού με συνδετικό κρίκο το Βυζάντιο. Διατύπωσε την άποψη για την ενότητα του ελληνισμού από την αρχαιότητα μέχρι τη σύγχρονη εποχή και εισηγήθηκε την τριμερή διαίρεση της ελληνικής ιστορίας σε αρχαία, μεσαιωνική και νέα.

[page_end]

Βιβλιογραφία.

- Δημαράς Κ.Θ., «Η ρωμαντική ιστοριογραφία στην Ελλάδα», Ελληνικός Ρωμαντισμός, Ερμής, Αθήνα 1994, σ. 453-471.
- Δημητρακόπουλος Φώτης, «Σπυρίδων Ζαμπέλιος», Η παλαιότερη πεζογραφία μας· Από τις αρχές της ως τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο Δ΄· 1830-1880, σ.336-352. Αθήνα, Σοκόλης, 1996
- Ζαμπέλιου Σπυρίδωνος, άσματα Δημοτικά της Ελλάδος εκδοθέντα μετά μελέτης ιστορικής περί Μεσαιωνικού Ελληνισμού. Κέρκυρα, τυπογραφείο Ερμής, Α. Τερζάκη και Θ. Ρωμαίου, 1852. (Ανατύπωση εκδ. «Καραβίας» Βιβλιοθήκη Ιστορικών Μελετών 204 Αθήνα (1986)).
- Ζαμπέλιου Σπυρίδωνος, Βυζαντιναί μελέται περί πηγών της Νεοελληνικής Εθνότητος από Γ΄ άρχι Ι΄ εκατονταετηρίδος μ.Χ., εν Αθήναις, Τύποις Χ. Νικολαΐδου Φιλαδελφείως 1857. (Ανατύπωση εκδ. «Καραβίας» Β.Ι.Μ. 111 Αθήνα (1976)).
- Ζαμπέλιου Σπυρίδωνος, ο κ. Ι. Τυπάλδος. «Πανδώρα», τόμ. ΙΙ΄ (φύλλο 236-15/1/1866), σελ. 457-470.
- Κουμπουρλής Γιάννης, Οι ιστοριογραφικές οφειλές των Σπ. Ζαμπέλιου και Κ. Παπαρρηγόπουλου. Η συμβολή Ελλήνων και ξένων στη διαμόρφωση του τρίσημου σχήματος του ελληνικού ιστορισμού (1782-1846), ΙΙΕ/ΕΙΕ, Τομέας Νεοελληνικών Ερευνών 128, Αθήνα 2012.
- Κουμπουρλής Γιάννης , «Οι οφειλές του Σπυρίδωνος Ζαμπελίου στη γαλλική ρομαντική ιστορική σχολή», στο: Η΄ Διεθνές Πανιόνιο Συνέδριο. Πρακτικά, Χώρα Κυθήρων 21-25 Μαΐου 2006, Τόμος ΙVα: Επτανησιακός πολιτισμός (Μέρος Α΄), Εταιρεία Κυθηραϊκών Μελετών, Αθήνα 2009, σελ. 431-456.
- Κουμπουρλής Γιάννης, «Η μεθοδολογική συμβολή του Σπυρίδωνος Ζαμπελίου στην αναθεώρηση της εικόνας του βυζαντινού μεσαίωνα» στο: Πρακτικά Θ΄ Συμποσίου, Ποίηση: Οδυσσέας Ελύτης, Βιολογία: Βιολογία και βιοηθική, Ιστορία: Ιωάννης και Σπυρίδων Ζαμπέλιοι, Πνευματικό Κέντρο Δήμου Λευκάδας, Γιορτές Λόγου και Τέχνης, Λευκάδα 16-18 Ιουλίου 2004, Εταιρεία Λευκαδικών Μελετών, Αθήνα 2005, σελ. 164-189.
- Κουμπουρλής Γιάννης, «Χριστιανική Δημοκρατία» και λατινική κατάκτηση: Ο Σπ. Ζαμπέλιος και η Επτανησιακή ιστοριογραφική Σχολή στα μέσα του 19ου

- αιώνα» στο: Ζ΄ Πανιώνιο Συνέδριο, Λευκάδα 26-30 Μαΐου 2002, Πρακτικά, τ. Α΄, Εταιρεία Λευκαδικών Μελετών, Αθήνα 2004, σελ. 149-169.
- Μιχαλόπουλος Φάνης, «Σπυρίδων Ζαμπέλιος (1815-1881)», Εποπτεία, 73 (1982), σελ. 986-1001 και «Αγγλοελληνική Επιθεώρηση», τόμ. Ε΄ (1950), σελ. 33-45, 109-119 και 128.
 - Οικονομίδης Ζ. Ιωάννης, Η ενότητα του Ελληνισμού κατά τον Σπ. Ζαμπέλιο, εκδ. «Ιωλκός», Αθήνα 1989.
 - Οικονομίδης Ζ. Ιωάννης, Μελέτες για τον Σπυρ. Ζαμπέλιο, εκδ. «Ιωλκός», Αθήνα 1999.
 - Παπαρρηγόπουλου Κων., Περί της εποικήσεως Σλαβικών τινών φυλών εις την Πελοπόννησον, εν Αθήναις 1843 (Ανατύπωση εκδ. «Καραβιάς» Β.Ι.Μ., 209, Αθήνα 1986).
 - Πελεκίδου- Νυσταζοπούλου, Μαρία, «Οι βυζαντινές ιστορικές σπουδές στην Ελλάδα. Από τον Σπυρίδωνα Ζαμπέλιο στον Διονύσιο Ζακυθινό», ΜΝΗΜΗ Δ.Α. ΖΑΚΥΘΗΝΟΥ = Βυζαντινά Σύμμεικτα, τομ. 9Β (1994), σελ. 153-176.
 - Σαχίνης Α., Το νεοελληνικό μυθιστόρημα, Γαλαξίας, Αθήνα 1971(2).
 - Σβορώνος Ν.Γ., «Ο Σπυρίδων Ζαμπέλιος», Μνήμων, 14 (1992), σελ. 11-20.
 - Σολωμός Προλεγόμενα-κριτικά Στάη-Πολυλά-Ζαμπελίου. Επιμ. Αθ.Κίτσου-Μυλωνά. Αθήνα, Ε.Λ.Ι.Α., 1980.
 - Στέφος Δημήτρης, «Ζαμπέλιος Σπυρίδων», Παγκόσμιο Βιογραφικό Λεξικό 3. Αθήνα, Εκδοτική Αθηνών, 1985.
 - Ταμπάκη Άννα, «Η μετάβαση από το Διαφωτισμό στο Ρομαντισμό στον ελληνικό 19ο αιώνα. Η περίπτωση του Ιωάννη και του Σπυρίδωνα Ζαμπελίου», Δελτίον της Ιστορικής και Εθνολογικής Εταιρείας της Ελλάδος, τομ. 30, σελ. 31-46. (και στον τόμο με μελέτες της: Ζητήματα συγκριτικής γραμματολογίας και ιστορίας των ιδεών. Εννέα μελέτες, Εκδόσεις Ergo, Αθήνα 2008, σελ. 99-116.)
 - Φαλλμεράϋερ Ι.Φ., Περί της καταγωγής των σημερινών Ελλήνων (μετ. παρουσίαση Κ.Π.Ρωμανός), «Νεφέλη» 1984.
 - Χατζηαντωνίου Βασίλειος, «Σπυρίδων Ζαμπέλιος (1815-1881)», Έλληνοχριστιανική Άγωγή, 427 (1996), σελ. 8-14.

Abstract in English: The lawyer and historian Dr. Spyridon Zampelios is one of the scientists of his time who opposed the plans of the new order and of things of the 19th century. He contradicted all the views of European historians, in order to preserve the Greek nation and its history from the dangers of Bavarian rule. In his work he will mention Falmerayer five or six times, and he teaches the Greek Orthodox Nation in historical continuity. The Greek and Slavic elements merged with the «Slave Greeks», whom he considers the forerunners of the heroes of the

Greek Revolution of 1821 against Turkish Slavery. He considers nothing in common with Falmerayer's Albanians. With methodical historical rules he will prove that the Greek race, like ancient Israel was saved and led to the promised land. It contradicts the views of Falmerayer and Zinkeisen, proving the unsubstantiated and unfounded of their views, which ultimately had the ultimate goal and objective of establishing Bavarian rule in modern Greece, in all the highest positions of the newly formed Greek State. His like-minded people were Professor Kosmas Flamiatos, the monk Papoulakos, the archimandrite of the Great Monastery Spileon Ignatios Lambropoulos and the Greek judges, soldiers, secretaries, mayors and municipal councilors of that time. He suggests to all those who were preparing the new order of things from the 19th century to look and see the spiritual path and the supreme power with which Hellenism and Orthodoxy spread and became known to the ends of the Slavic peoples. He calls all the forgers of history «Falmerasers», that is, slanderers, perverts and «passionate enemies» of Hellenism! The rebuttal and reconstruction of these views of the Bavarians and the Bavarian occupation was an imperative need and fulfillment of a national duty for every Greek scholar and writer. He was characterized as a theorist of the historical unity of ancient, medieval and modern Hellenism and together with historian Konstantinos Paparrigopoulos they constitute the «Dioscuri» of 19th century Greek historiography against the new order of things of their time.

Keywords: Zambelios, Falmerayer, Bavarian in Greece, Hellenism and New Order

Апстракт на српском: Правник и историчар др Спиридон Зампелиос је један од научника свог времена који се супротстављао плановима новог поретка и ствари 19. века. Он је противречио свим ставовима европских историчара, да би сачувао грчки народ и његову историју од опасности баварске владавине. У свом делу он ће пет-шест пута помињати Фалмерајера, а он у историјском континуитету поучава грчки православни народ. Грчки и словенски елементи су се стопили са „Словенским Грцима“, које он сматра претечама хероја Грчке револуције 1821. против турског ропства. Он не сматра ништа заједничко са Фалмерајеровим Албанцима. Методичним историјским правилима доказаће да је грчка раса, попут древног Израела, спасена и одведена у обећану земљу. То је у супротности са ставовима Фалмерајера и Зинкејзена, доказујући неутемељеност и неутемељеност њихових ставова, који су на крају имали за крајњи циљ и циљ успостављање баварске власти у савременој Грчкој, на свим највишим положајима новоформиране грчке државе. Његови истомишљеници били су професор Космас Фламијатос, монах Папулакос, архимандрит Великог манастира Спилеон Игњатиос Ламбропулос и тадашње грчке судије, војници, секретари, градоначелници и општински

већници. Он предлаже свима који су припремали нови поредак ствари из 19. века да погледају и виде духовни пут и врховну моћ којом су се јелинизам и православље ширили и постали познати до краја словенских народа. Све кривотворитеље историје назива „Фалмерасерима“, односно клеветницима, изопаченицима и „страсним непријатељима“ хеленизма! Побијање и реконструкција ових погледа на Баварце и баварску окупацију била је императивна потреба и испуњење националне дужности за сваког грчког учењака и писца. Окарактерисан је као теоретичар историјског јединства античког, средњовековног и модерног хеленизма и заједно са историчарем Константиносом Папаригопулосом чине „Диоскуре“ грчке историографије 19. века против новог поретка ствари свог времена.

Кључне речи: Замбелиос, Фалмерајер, Баварска, хеленизам и нови поредак

[1] Ο συγγραφέας Καθηγητής Αλέξιος Παναγόπουλος είναι τακτικό μέλος Ακαδημαϊκός της Σλαβικής Ακαδημίας των Επιστημών Μόσχας & Βελιγραδίου, Δρ. Νομικών/Πολιτικών Επιστημών, Δρ. Θρησκευολογίας, Δρ. Βιοηθικής, PostDoc Νομικών Επιστημών, Habilitation του Δικαίου. Συγγραφέας βιβλίων και μέλος του EPLO. Καθηγητής FPSP Law University Nikola Tesla. Το παρόν άρθρο αποτελεί επιδιορθωμένη εισήγηση του Professor Alexios Panagopoulos, in International Scientific Conference “Science and Reality”, May 22nd 2021, in University of East Sarajevo, Faculty of Philosophy: “Zabelios Spiridon & Fallmerayer Jakob Philip. (Conflicts in Globalising Word, and Identity Transformation in 19th century)”.

[2] Φαλμεράϋερ, Περί της καταγωγής των σημερινών Ελλήνων, σελ. 128.

[3] Φαλμεράϋερ, Περί της καταγωγής των σημερινών Ελλήνων, σελ. 99.

[4] Φαλμεράϋερ, Περί της καταγωγής των σημερινών Ελλήνων, σελ. 59.

[5] Αλέξιου Παναγόπουλου, Κοσμάς Φλαμιάτος & Παπουλάκος, Αθήνα 2008.

[6] Φαλμεράϋερ, Περί της καταγωγής των σημερινών Ελλήνων, εκδ. Νεφέλη, σελ. 64.

[7] Φαλμεράϋερ, Περί της καταγωγής των σημερινών Ελλήνων, σελ. 72.

- [8]** Φαλμεράϋερ, Περί της καταγωγής των σημερινών Ελλήνων, σελ. 72-73.
- [9]** Φαλμεράϋερ, Περί της καταγωγής των σημερινών Ελλήνων, σελ. 73-74.
- [10]** Φαλμεράϋερ, Περί της καταγωγής των σημερινών Ελλήνων, σελ. 125.
- [11]** Η. Eideneier, Έλληνες και Φιλέλληνες, σελ. 72. Βλ. Στην Εισαγωγή του Κ. Ρωμανού, σελ. 9.
- [12]** Ζαμπέλιος, Βυζαντιναί μελέται, 7.
- [13]** Ζαμπέλιος, Βυζαντιναί μελέται, σελ. ΝΕ', σημείωση 305.
- [14]** Ζαμπέλιος, περιοδικό: Πανδώρα, τόμ. Ι, φύλλο 236 - 15/1/1866.
- [15]** Ζαμπέλιος, Άσματα Δημοτικά, σελ. 27 και 550, 590.
- [16]** Ζαμπέλιος, Άσματα Δημοτικά, σελ. 400.
- [17]** Ζαμπέλιος, Άσματα Δημοτικά, σελ. 394, 402.
- [18]** Ζαμπέλιος, Άσματα Δημοτικά, σελ. 407.
- [19]** Ζαμπέλιος, Άσματα Δημοτικά, σελ. 395.
- [20]** Ζαμπέλιος, Άσματα Δημοτικά, σελ. 396.
- [21]** Κωστή Μπαστιά, Παπουλάκος, μυθιστορία, Αθήνα 2005, 13^η έκδοση.
- [22]** Ζαμπέλιος, Άσματα Δημοτικά, σελ. 399.
- [23]** Ζαμπέλιος, Άσματα Δημοτικά, σελ. 379.
- [24]** Ζαμπέλιος, Άσματα Δημοτικά, σελ. 401.
- [25]** Ζαμπέλιος, Άσματα Δημοτικά, σελ. 398.
- [26]** Ζαμπέλιος, Άσματα Δημοτικά, σελ. 379.

<https://bit.ly/3rxbgbl>